

תת"ע 7030/08 - סיגל ארץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7030-08-21 מדינת ישראל נ' ארץ
תיק חיצוני: 11152369515

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת שרת קריספין
מבקשת סיגל ארץ ע"י ב"כ עו"ד טמיר
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר המבוקשת, בגין עבירה על תקנה 28 (ב) (1)(א) לתקנות התעבורה, כאשר המבוקשת טוענת כי לא ידועה על מועד הדיון וכי היא קופרת בעבירה, כמו כן, נטעןו טענות לגבי מצבה הרפואי של המבוקשת, שלא נתמכסו במסמכים כלשהם.

בתיק בית המשפט, קיים אישור מסירה של הזמנה לדין בו ניתן פסק הדיון, אשר נשלח לכתובתה של המבוקשת והוחזר בצוין "לא נדרש".

אצ"ן, כי אין כל קשר בין סעיפים 8 א' עד ג' לתחזיר המבוקשת, לתיק ש�奉נו וניתן ללמידה מהמוצחר באותו סעיפים, כי אין מדובר באירוע חד פעמי בו לא מתיצבת המבוקשת בבית המשפט ונשפטת בהעדר.

דין והכרעה

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחים, תק-על 2009(1), 137, 141 (2009) נפסק על ידי כבוד הנשיאה ד' בינייש, כי:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאים שהוושע בעבירות חטא או עוון ונגזר דיןו שלא בפניו (רבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין ונגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התיצבות המבוקש לדין שנערך בעניינו או גרים עיוות דין לבקשת כתוצאה מי-ביטול פסק הדין".

ברע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, קבע השופט שmag, כי זכותו של הנאשם ליוםו בבית המשפט אינה עד 1

ברע"פ 9174/09 **יעקב בן יששכר נ' מדינת ישראל** נקבע, כי "הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אין בעלות גוון טכני, אלא בסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למונע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התיצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו".

ברע"פ 8445/07 **אברהם קדוש נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007(4), 168 , 169 (2007) נפסק, כי "פסק דין של בית המשפט ל深交ורה ניתן שלא בנסיבות המבוקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהזמן כדין ולא התיצב לדין בעניינו, יראווה כמודה בכל העובדות שנבענו בכתב האישום".

ברע"פ 9142/01 **סוראייה איטליה נ' מדינת ישראל**, תק-על 2003(3), 2077 , 2079 (2003) נקבע, כי: "monicrat התופעה הנפוצה של נאים הבוחרים מודע להעדר משפטם כתקטיקה מכונה אשר תכילה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינם נראה להם. אילוצו של בית המשפט לזמן לדין כל המבוקשים ביטול פסק דין, גם כאשר ברור כי פסק הדין בעניינים ניתן כדין, ואין כל הצדקה לבטלו, תפגום באופן משמעותי בתכליות של יעול הליכים בעבורות קלות ותחזק את התמרץ השילוי של השתתפות מהופעה במשפט מניעים טקטיים-ספקולטיביים".

אי התיצבות, רואים אותה, כהודיה בעבודות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב- 1982 (להלן: "החוק") ולבית המשפט סמכות לשפט בהעדר.

הADB שאלת האם ניתן לטענה כי הזמנה לדין נשלחה כתובות שאינה כתובתה ואין מחלוקת כי הזמנה שנשלחה והוחזרה בציגן "לא נדרש", הנה הזמנה כדין. לעניין זה, ראה **בע"פ 805/09 פרפרה נגד מדינת ישראל**, שם אמר כבוד הש' ג'ובראן:

"יתרה מזוז, לא רק שהADB לא הוכיח כי הודעת התשלום לא הגיע אליו ועל כן לא סתר את "חזקת המסירה", אלא שמדובר רשות הדואר, שהוא בפני הרכאות הקודמות, מסתבר כי לא דרש את הודעת התשלום- הודעה אשר נשלחה אותה כתובות אליה נשלחה הודעה השנייה בדבר תשלום הקנס מיום 7.8.2007 וממנה למד, כמובן, על קיומו של הקנס באיחור".

בע"ת 15-08-5086 נכבר נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' אלון:

"הADB הטענה מהודעות הדואר הרשומות. המערער מפנה לליקויים שנפלו, לגישתו, באישור המסירה. על כך כי באישור המסירה סומנה הרוביקה "לא נדרש", בלבד, ולא צוינה שעת המסירה ו/או פרטי המלאים של עובד הדואר ומשכך, נעדר אישור המסירה, לטענותו, תוקף. אין בידי לקבל טיעון זה. ראשית, אישור המסירה

כגンドו קובל המערער נבחן ע"י בית המשפט ל深交ורה, אשר מצא כי די בו כדי לקבוע כי הזמנה לדין הומצאה לערער כדין. מדובר בקביעה עובדתית, שאין מקום לערער אחרת. עוד יש להוסיף כי המערער לא פנה לרשויות הדואר בנסיבות לבורר הפרטים החסרים וכי בכך לדחות את טענותו זו של המערער".

בע"פ 6584/96, סמיimi נגד מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' סלוטק:

"מכל מקום, משנשלחה לערער הזמנה לדין לכתובות הרשותה כתובות מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזהוי שלו וזה גם הכתובות שהערער ציין בבקשתו שהגיש לבית משפט כמו לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרש".

ברע"פ 9811/09, בעניינו של סמיimi לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבוקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיאכבות של אדם מדין אליו זמן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו יגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטול הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיאכבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבוקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. ... והוא יכול להלן רק על עצמו, על כן שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

בע"ת 13-07-58622, אבו אלמלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) לתקנות深交ורה, מסוג הזמנה לדין:

"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי דבר הדואר חזר בצדון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח לסתור את החזקה הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה כדין".

ברע"פ 13/7862, בעניינו של אבו אלמלפל לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבוקש וקבע:

"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענות זו של המבוקש, נדונה בהרחבה ב-ע"א 3613/97 איזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נ(2) 787 (2002)."

ברע"פ 8626/14 סמארה נגד מדינת ישראל ורע"פ 778914 זהאייה נגד מדינת ישראל, שב אישר בית המשפט העליון, על ידי כבוד הש' שהם, את **ההלכה המחייבת**, לפיה, אישור מסירה שהוחזר בצדון "לא נדרש", מהוות מסירה כדין ובasis חוקי למתן פסק דין בהעדר.

המבקרת לא הציגה כל ראייה שיש בה כדי לסתור את "חזקת המסירה", הקמה עם משלוח הדוח בדואר רשום ואין די בטענות בכלל מאנגד תקינות המסירה.

בנוגע לכפירת המבוקשת בעבירה, הרי שאין די בטענה סתמית וכפי שנקבע ברא"פ 2521/12 נג'אר נגד מדינת ישראל:

"לענין הרשעה, הפרשנות אותה שואף המבוקש לקדם, במסגרת די בהכחשה בכך להצדיק ביטול פסק דין שנייתן בהעדר, סותרת את תכליתם של סעיפים 130 ו-240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), המסדירים את האפשרות למתן פסק דין בהיעדר בעבירות דוגמת העבירה נשוא הליך זה, ואת הנסיבות בהן יבוטל פסק דין שנייתן בהיעדר. על המבוקש להרים את הנטול לביטול פסק דין שנייתן בהיעדר חובת ההוכחה כי התקיים טעם מוצדק להיעדרות או כי ישנו חשש מהיווצרות עיונות דין. בהקשר זה, אין די בהכחשת העבירה גרידא, בכדי להקים חשש לעיונות דין, שכן כל תכליתו של סעיף 240 לחוק היא לייצר חזקה כי אדם שלא התיעצב להליך בעניינו מודה בעובדות כתוב האישום. למעשה, לגישת המבוקש, נתונה למי שושאף לבטל פסק דין שנייתן בהיעדר אפשרות לעשות זאת בכל שלב, תוך חרזה מהודיותו. פרשנות זו תרокаן מתוכן את סעיף 240 לחוק, אינה עולה בקנה אחד עם הפסיקה ויש לדוחתה (ראו: רע"פ 9142/01 איטליה נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003))."

בגזר הדין לא נגרם לבקשת כל עיונות דין, מהטעמים המפורטים בפרוטוקול.

מכל האמור לעיל, אני>Dochah את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ב, 28 נובמבר 2021, בהיעדר
הצדדים.